

LUKÁŠ SUPERHRDINA 2 HOROROVÉ PRÁZDNINY

Dana Böhm

COO
BOO

Lukáš superhrdina 2: Hororové prázdniny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO

BOO

Dana Böhm

Lukáš superhrdina 2: Hororové prázdniny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LUKÁŠ SUPERHRDINA 2 HOROROVÉ PRÁZDNINY

Dana Böhm

**COO
BOO**

*Viktorce a Aničce Chytilovým,
Honzovi Brachtlovi,
Markétce a Mariánce Kurkovým
... Lukášovým prvním čtenářům*

*a báječné třídě paní učitelky Julie Šicové
ze ZŠ Vsetín Ohrada*

„Na žížaly se chytat nesmí!“ okřikl jsem Honzu Jana, když jsem ho uviděl stát na kraji rybníka s kroučící se dešťovkou v ruce.

„Mám to promyšlené. Čum!“ nedal se Honza Jan a zahodil zmítající se žížalu do vody.

Žížala chvíli držela balanc, ale pak pro ni vyskočil kapr, zblafł ji a zase se schoval do útrob rybníka. Zůstalo po nich jen pár kol na hladině.

„No to teda čumím,“ zavrtěl jsem opovrřlivě hlavou a rozvalil se na rybářské židličce. Vůbec jsem netušil, že je doma máme. Když jsme po vysvědčení šli s Honzou Janem k nám domů, abychom si prohlédli encyklopedii *Ryby našich vod*, co dostal

Honza Jan za vystoupení, zahlédl nás táta. Asi ho zarazilo, že se skláníme nad knihou. Přišel až k nám, vytrhl nám ji z rukou a chvíli v ní listoval. Pak nám ji vrátil s tím, že teda neví, kde ty ryby fotili, ale u nás v rybníku to rozhodně nebylo. Že on v mládí taky rybařil, a hodně, ale takové kousky nikdy ani neviděl, natož aby je chytil.

„Tys rybařil?“ nevěřil jsem vlastním uším.

„Jo,“ prohodil táta, jako by se nechumelilo. Jako by nevěděl, že já chci celý život rybařit, ale zatím jsem k tomu neměl to správné vybavení, učitele, podmínky a čas. Hlavně ten čas, protože ho spoustu promarním hraním na klavír. Já vím, že se mi tím propojují hemisféry¹ a že to dělám podle mámy rád (na můj názor se neptejte, máma se taky neptala) a že to dělám pro sebe (tady bych s mámou také nesouhlasil, protože pokud bych něco dělal pro sebe,

¹ Hemisféra – možná vám víc napoví, když vám prozradím, že se tomu latinsky říká *cerebrum*. Nepřipomíná vám to něco? Jasně že jo! Cerebrum, to je jako Cerebro – přístroj, který Charlesi Xavierovi z *X-menů* pomáhal vyhledávat mutanty, číst myšlenky a já nevím co ještě. Představte si, tenhle přístroj máme v hlavě (navíc napravo i nalevo, protože hemisféry jsou dvě). Stačí jenom pořádně cvičit na klavír! A pokud se vám to pořád ještě nespojilo – je to část mozku.

pařil bych *Minecraft*), ale v té chvíli jsem ze všeho nejvíc chtěl rybařit.

Když jsem to řekl tátovi, nejprve se hodně hlasitě zasmál, ale když pochopil, že to myslím vážně, poškrábal se v neviditelných fousech a prohlásil, že musíme začít výběrem správného náčiní, a vzal nás na půdu. Na půdu chodím moc rád, protože tam vždycky najdu něco, co zrovna teď nutně potřebuju a bez čeho nemůžu dál žít. Honza Jan to má úplně stejně, protože se vrhnul po motorové pile v rohu místnosti a prohlásil, že by se nám mohla hodit.

Táta zavelel, ať se soustředíme na to, kvůli čemu jsme sem přišli, a odtáhl velkou plachtu, pod kterou ležely dvě složené rybářské židličky a tři pruty, každý jinak velký. Ten největší byl podle mě určený minimálně na žraloka, ale vůbec jsem se tomu nedivil, protože od babičky už dávno dobře vím, že dneska už je možné úplně všechno. Navíc jsem byl tak natěšený, že bych si troufl i na velrybu. Popadli jsme s Honzou Janem všechno, co nám táta ukázal (i ten prut na žraloka, protože co kdyby...), a vydali jsme se k rybníku.

Když jsem pak seděl rozvalený na rybářské židličce a Honza Jan se sehnul pro další žízalu, dost mě to

rozladilo. Jednak nemám rád násilí, ale hlavně jsme sem přišli ryby lovit, ne je krmit. „Nechystáš se zbytečně obětovat další žížalu, že ne?“ zamračil jsem se.

„Ne! Tuhle už hodlám napíchnout na háček. Tamta byla jen na přilákání pozornosti.“

Brrr, otrásl jsem se a vyrazil mu žížalu z ruky.

„A co máš lepšího než žížaly, ty chytřej?!“ osopil se na mě Honza Jan.

„Popcorn!“

„Popcorn?“ zopakoval Honza Jan nechápavě a zaťukal si přitom na čelo. „Vážně? A co jim k tomu jako pustíme za film?“

„Haha!“ pronesl jsem dotčeně. „Táta říkal, že ryby jsou na sladké a prý se úplně nejvíc můžou utlouct po medovém popcornu.“

„Medovém popcornu?“ nepřestával si Honza Jan ťukat na čelo.

„Jo, medovém popcornu,“ stál jsem si za svým. „Ale ten jsem nesehnal. Mám jen karamel.“ Zašátral jsem v batohu a vytáhl sáček s popcornem. Natočil jsem ho tak, aby si Honza Jan mohl přečíst nápis: *Caramel Popcorn – Classic*. Honza Jan na něj jen letmo mrknul, pak mi vyrval pytlík z ruky, roztrhnul ho a nacpal si do pusy hrst karamelo-

vých kuliček. Dvakrát pohnul pantem, zkřivil ústa, vypouklil oči a vyplivl rozžvýkané kuličky do trávy.

„Fuj, to je odporné!“ otřel si hřbetem ruky pusou, jako by chtěl smazat tu karamelovou pachut', a hodil mi sáček zpátky na prsa. Pak odešel hledat další žížaly.

„Uvědom si, že ryby žijou v bahně, chutná jim všechno,“ rozumoval jsem. Navíc nevím, co má za problém, přece píšou, že je to klasika. A abych mu to dokázal, vložil jsem si opatrně jednu kuličku do úst, přivřel oči a dělal, že si ji vychutnávám. A opravdu. Příjemná karamelová příchut' se mi roztopila na jazyku. S prvním polknutím putovala do žaludku, z žaludku do palce u nohy (nedokážu vysvětlit, jak k tomu došlo, ale cítil jsem ji tam) a teprve z palce u nohy docestovala do mozku.

Můj mozek, zvyklý na stále se opakující vjemy, protože přece jen většinu dne trávím ve škole, si s něčím novým a neznámým neuměl poradit. Chvilí byl na vážkách, jestli je to dobré, nebo ne, až se nakonec rozhodl proměnit příjemnou počáteční chuť v něco, co bych rozhodně nenazval karamelovou klasikou, a poslal kuličku do palce u nohy, protože tomu přece chutnala.

Když jsem tu hrůzu snědl, zašátral jsem v pytlíku podruhé. Tentokrát jsem ale napíchl kuličku na háček. Stoupl jsem si a rozpřáhl se tak, jak mě to doma na zahradě učil táta. Tam mi to docela šlo, ale tady jsem zůstal stát s rukama za zády a nedařilo se mi prutem švihnout před sebe. Jako kdyby se háček vzadu o něco zasekl. Nedbal jsem na to a zatáhl usilovněji. Prut se napružil, ale nic víc. Zabral jsem ještě větší silou, prut se znovu napružil, ale pořád se nic víc nedělo.

Nadechl jsem se, napnul všechny svaly a naposledy jsem zatáhl. Prut se znovu napružil, ale teď v něm tak nějak cuklo a ruce se mi samy vymrštily dopředu. S nimi i prut s vlascem, háčkem, na něm napíchnutým popcornem a kupodivu ještě něčím... s mým batohem. Batoch letěl vzduchem do rybníka a já ho nedokázal zastavit. I Honza Jan odtrhl oči od právě nalezené žížaly a pohlédl na tu letící katastrofu.

Řekl bych, že to trvalo tak hodinu, možná dvě, než se ozvalo „žbluňk“ a batoch klesl ke dnu. Vynořila se po něm jen poloprázdná PET lahev s bezovou šťávou, která si teď volně plavala na hladině. Chtělo se mi brečet, ale Honza Jan se začal straš-

livě chechtat, až mě to taky rozesmálo. Chechtali jsme se a ani jsme si nevšimli, že nás někdo pozoruje.

„Co to tady provádíte?!“ zaburácelo nám za zády tak nečekaně a hlasitě, až jsme oba poskočili.

Zpanikařil jsem a rozhodl se spasit útekem do rybníka a stát se kapří potravou. Pak jsem si ale dodal odvahy a opatrně se otočil. Naproti mně se vypínal... těžko to popsat, s největší pravděpodobností to byl člověk, s menší pravděpodobností to už ale byl obr, a s ještě menší pravděpodobností přerostlý mlok. Stál tam v zelenohnědém klobouku a s holínkami, které nekončily na lýtkách ani nad koleny, ale v pase volně přecházely v náprsenku a pokračovaly k ramenům. Něco jako když si krteček nechal ušít kalhoty s kapsami, jen s tím rozdílem, že krteček byl roztomilý a neřval.

Na náprsence měl tenhle obr odznak „Rybářská stráž“ a v ruce dalekohled. Takže je to jasné! Zemřeme!

„Cos to tam hodil?“ zahartusil obr a upřel na mě krvelačný pohled.

„Nic,“ kníknul jsem a uhnul jsem před jeho mločíma očima.

„Cože? Mluv víc nahlas, nerozumím ti. A dívej se na mě, když se mnou mluvíš!“

Ale já jsem s ním mluvit nechtěl. Se sklopeným zrakem jsem dál šeptal: „Nic jsem tam nehodil. Spadlo to tam samo.“ Zatím tahle výmluva nikdy nezabrala, ale stejně je to vždycky to první, co mě napadne.

„S-a-m-o?“ hláskoval obr.

„Ano. Vlastně ne. To-totíž... By-bylo to tak, že se mi omylem zasekl háček do batohu a ten pak letěl i s ním,“ koktal jsem.

Obr udiveně pozvedl obočí, ale neřekl ani slovo, místo toho ke mně začal vztahovat svou obří dlaň. To mám za to, že jsem chtěl být odvážný. Zavřel jsem oči a očekával, že na místě umřu, ale když jsem je znovu otevřel, měl obr svou obří ruku položenou na mém rameni a já stál zaražený půl metru v zemi. Sdělil mi, ať už to víckrát nedělám, a sehnul se pro udici. Zatahal za ni a začal navíjet, až za chvíli opravdu můj batoh vylovil.

„Uf!“ oddychli jsme si s Honzou Janem společně.

Předčasně, protože když nám obr batoh podával, pronesl něco strašidelného: „Máte povolení? Ukažte mi rybářský lístek s platnou povolenkou a jednoho dospělého rybáře, který je tu s vámi.“